

KIS LAP

A KÉT TESTVÉR. (Lásd a 86. lapon.)

6. szám. — 1877.

Ára negyedévre 1 frt. 40 kr.

XIII. kötet.

A KIS DANI TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(V. Folytatás.)

DANIKA nagyon megörült az elismerő szavaknak, mert ezekből arról győződött meg, hogy tehát mégis jól tette, hogy segítségül ment. De nem akart mégsem nagy érdemet tulajdonítani magának s szerényen mondá:

— Tudod, mégsem én segítettem meg igazán, hanem a rendőr; attól futottak el azok a gonosz fiuk.

— Igen, csak hogy mielőtt a rendőr megérkezett, már földhöz vágta volna engemet, ez pedig kellemetlen mulatság. Kerestelek is azután, de rögtön elszaladtál.

— El... mert félttem, hogy talán mégis rosszul tettem, hogy ilyen utcai verekedésbe avatkoztam...

— Lásd, fiam, szólt ekkor a mama Tamáshoz, így kellene vigyáznod, mint Danika, nem pedig holmi rakoncátlan utzagyerközcökökkel czivakodást kezdeni; ez nem illik jó nevelésű gyermekekhez.

— Igen, kedves mama, de mikor belém kötöttek, bántották Dinikét. Sokszor még jó pajtásaink sem hagynánk békében, ugy-e, Danika?

— Nem tudom... nincsenek pajtásaim.

— Nincsenek! Hát abban a házban, ahol laktál mamáddal, nincsenek gyermekek?

— Oh, vannak... de mind nagyon pajkosak... aztán mindig a földön hengernek... és olyan piszkosak! Soha sem mosdanak.

— De ha te megbarátkoznál velök, akkor talán megjavulnának; tanítsd meg őket, hogy tisztán tartsák magukat és szépen játszdjanak... meglásd, milyen jó, ha vannak játszótársaink.

Danika erre már nem felelt, mert e pillanatban belépett a jó Samu bácsi s a kis fiu, amint megpillantá nemes pártfogóját, rögtön szaladt hozzá és aggódva kérdé:

— Megtalálta mamámat? Oh kérem, mondja, mit tud kedves mamámról?

Samu bácsi egy pillanatig hallgatott: látszott, hogy tud valamit, de nem akarja rögtön megmondani. Leült, magához vonta Danikát és komoly hangon mondá:

— Kis fiam, emlékszel-e még arra, amit tegnap este a nénike beszélt neked, hogy soha sem szabad kétségbe esni, hanem bizni isten segítségében?

— Igen, igen, emlékszem... de hol van mamácskám? Oh kérem, mondja meg!

— Mamád itt van a városban... de nagyon beteg.

— Hol van? Oh, hol van!

— A kórházban fekszik s ott ápolják.

— Oda kell mennem! Megyek mindjárt hozzá! kiáltá Danika és sietett kislapjáért.

— Most nem mehetsz hozzá, kis fiam, szólt Samu bácsi nyugodtan. Ma már be nem bocsátanak; hanem holnap majd meglátogathatod.

— Nem, nem, én még ma akarom látni kedves mamámat... most, mindjárt! kiáltá Danika és megindult.

— És hol fogod keresni? kérdé Samu bácsi nyugodtan.

Danika megállt. Izgatottságában elfelejtette, hogy hiszen a nagy városban sok kórház van, nem tudja, melyikbe menjen. Samu bácsi ismét megszólalt:

— Hallgass reám, Danika. Láttam mamádat, beszéltem vele; nyugodt lehetsz, mamád jó emberek közt van, kik gondosan ápolják. Tegnap szerencsétlenség érte az utcán, de reménylem, a baj nem lesz veszedelmes, csak hogy néhány hétig fekéüdni kell. Most már késő este van, nem eresztenek be oda a betegekhez senkit; holnap majd elevezetlek magam és azután láthatod mamádat mindennap, ha az orvos urak megengedik.

A kis fiu még nem nyugodott meg s hevesen kívánta, hogy vezessék őt kedves mamájához. Egyszerre azonban elhallgatott s könyek toltak szemeibe, aztán Samu bácsihoz lépve, esdőleg mondá:

— Oh, bocsásson meg, kedves jó bácsi... rossz voltam... most már belátom... de oly nagyon szerettem volna mindjárt látni kedves mamámat!

— Nyugodjál meg, fiacskám, szólott Samu bácsi szeliden. Nem haragszom én azért, hogy annyira kívánod látni jó mamádat; ebből csak azt látom, hogy igazán szereted. Holnap majd rendben lesz minden, most többé ne aggódjál.

Danika letörölte könyeit s kissé megnyugodott. De aztán megint csak odahúzódott Samu bácsihoz és kérte, mondaná el, hol és hogyan találta meg mamáját. Samu bácsi elmondta röviden, hogy véletlen szerencse, vagy talán inkább a Gondviselés vezette őt ma reggel. Az utcán találkozott egy jó ismerősével, egy öreg orvossal, ki egyik kórház betegeit gyó-

gyítja. Ez beszédközben főlemlíté, hogy éppen egy súlyos betege van, egy szegény asszony, ki nek a lába eltört; szeretné, ha Samu bácsi, mint tapasztalt jeles orvos szintén eljönne megnézni, jól van-e összeillesztve a szegény beteg törött lába.

Samu bácsi szívesen teljesíté a kérelmet s elment orvostársával a beteghez, Ütközben még megtudta, hogy az a szegény asszony azt beszélte, hogy ő kis fiával élt csöndeskén, visszavonultan, varrással keresve meg mindennapi kenyerét; tegnap nagyon beteg volt, de egy sürgős munkát kellett elvégeznie és hazavinni. Bármily rosszul érezte magát, mégis csak utnak indult, de az utcán egy sebesen vágató kocsit elgázolta, oly szerencsétlenül, hogy a lábát törte és ájultan maradt a földön. Azonnal behozták a kórházba s mikor itt visszanyerte eszméletét, legelőször is kis fiát emlegette s bár nagy fájdalmakat szenvedett, mégis mindig csak azon aggódott, mi lesz most az ő fiacskájából, ki elhagyottan egymagára maradt.

— Ohó, hiszen ez a Danika mamája! Fogadni mernék, hogy az! szólott Samu bácsi.

Most még gyorsabban ment társával s nemsokára eljutottak a nagy kórház-épületbe s itt a szegény beteg asszony ágyához. Samu bácsi megvizsgálta a beteget s kijelenté, hogy a törött láb jól van összeigazitva, de eltart néhány hétig, míg egészen meggyógyul. Azután néhány kérdést intézett a beteghez és-csakhamar kitünt, hogy ez csakugyan a Danika mamája, ki most is csak elhagyatott kis fiára gondolt. Mekkora volt a szegény beteg öröme, mikor Samu bácsitól megtudta

hogy Dánikának nincs semmi baja, hogy Samu bácsiék örködnek fölötte és holnap majd el is jön meglátogatni mamáját!

Ezeket mondta el röviden Samu bácsi Danikának s a kis fiu, mikor meggyőződött,

hogymamáját igazán látni fogja nem sokára, egészen földerült. Az

szomorú hír volt ugyan, hogy a szegény mamácska beteg, de hiszen azt mondja a doktor bácsi, hogy meggyógyul s hogy

E. G.

GÖLYAVERSENY. A versenyzők előállanak.

(Lásd a 94. lapon.)

addig is minden nap meglátogathatja, végre pedig megint jó lesz minden. Hogy ne örült volna Danika, mikor már azt hitte, hogy végképen, örökre elvesztette jó mamáját!

Sokkal nyugodtabban feküdt tehát le ez este s ágyában összekulcsolt kezekkel adott hálát a jó

istennek, ki nem engedte, hogy ő, a szegény kis fiu egészen árván maradjon. A nemes Samu bácsira, a jó nénikére, a

GÖLYAVERSENY. Az indulás. (Lásd a 94. lapon.)

minden-
látogat-
gre pe-
t jó lesz
ogy ne
a Dani-
már azt
gy vég-
kre el-
jó ma-

nyugod-
küdt te-
este s
össze-
ezekkel
t a jó
a sze-
djon. A
ikére, a

derék gyermekek-
re és még Ambrus
mesterre is gon-
dolt imájában, az-
után ismét kedves
mamájára s végre
csöndeskén el-
aludt.

Másnap reggel
Danika volt leg-
először talpon s
alig várta, hogy
indulhasson. Reg-
geli után kiki dol-
gaihoz látott. Ta-
más és Dinike is-
kolába mentek,
Samu bácsi pedig, botját és kalapját ke-
zébe vevén, mondá:

— No Danika, induljunk.

GÓLYAVERSENY. A pálya közepén.

(Lásd az 94. lapon.)

Danika majd
fölkiáltott örömé-
ben, hogy végre
utra kelhet ma-
májához. Megszo-
ritotta Samu bácsi
kezét s aztán men-
tek, oly gyorsan
mentek, amennyi-
re csak birták a
kis fiut gyöngelá-
bai.

A mint a nagy
kórház - épülethez
közeledtek, Dani-
ka mindinkább ko-
molyabb lett és
szorosabban odasimult Samu bácsihoz.
Eddig csak örült, hogy ismét látni fogja
mamáját de most, midőn megpillantá a

GÓLYAVERSENY. Fülgláb diadala. (Lásd a 94. lapon.)

komor, csöndes nagy épületet, az jutott eszébe, hogy a jó anya beteg, hogy szenved és fájdalmakat türve fekszik ott. Szótlanul mentek be a nagy kapun; a különböző szolgálók, ápolók, egynehány orvos is, akivel találkoztak a lépcsőn, tisztelettel köszöntek Samu bácsinak, senki sem tartóztatta fel őket s Danika csak most látta be igazán, milyen helytelen dolog lett volna, ha egymaga akart volna ide jönni. Be sem bocsátották volna talán, mert ilyen kis fiúcska ugyan mit kerephetne ilyen helyen? Samu bácsi oldalán azonban minden baj nélkül feljutottak az első emeletre s itt egy nagy terembe léptek, melyben hosszú sorban álltak egymás mellett az ágyak, csupa betegekkel. Mély csönd uralkodott a teremben, az ápolók halkán beszéltek s csak néha-néha hallatszott egy-egy súlyosabb beteg ajkáról fájdalmas sóhajtás.

Danika, ki még soha sem járt ilyen szomorú helyen, szinte összeborzadt, midőn Samu bácsival a terembe belépett s az ajtónál megálltak. Sápadtan, szomorúan tekintett öreg kísérijére s alig mert megmozdulni, várta, hogy Samu bácsi mondja meg, mit tegyen.

Samu bácsi intett egy ápolónőnek s ez rögtön oda sietett. Mialatt Samu bácsi az ápolónővel halkán beszélgetett, Danika félénken tekintett végig a sok betegen; szive dobogott, midőn fürkészőleg nézgette hol fekszik az ő szegény beteg mamája. De nem bírta fölismerni. Nem kellett azonban sokáig várnia, mert az ápolónő odalépett hozzá, kézen fogta és így szólt:

— Jój velem, kis fiam, elvezetlek mamádhoz.

Samu bácsi ott maradt az ajtó mellett, Danika pedig az ápolónővel végig haladtak a hosszú termen. A kis fiú izgatottan nézett jobbra-balra s midőn a terem tulsó végére értek, egyszerre hangosan fölkiáltott, odaugrott az egyik ágyhoz s félig zokogva, félig örvendezve megölelte, összecsókolta szegény beteg, sápadt mamáját, aki ott feküdt s karjait nyujtá a fiúcska elé.

(Folyt. követc.)

A KÉT TESTVÉR.

(Képpel a czimlapon.)

GYERE velem kis testvérem,
Menjünk a mezőre,
Tépjünk, szedjünk friss virágot
Lobogós kötődbe.

Tele szedjük vadvirággal
Piczi kosárádat,
S bokrétába kötjük otthon
Majd a jó mamának.

S ha találunk friss hajtásu
Szederinda ágat,
A hajadba fűzzük ékes
Virág koronának.

BETÜREJTVÉNY.

— Földrajzi. —

SVAr

A BÜVÖS RÓZSA.

— M e s e . —

(Vége.)

KLÁRIKA durczás arcot csinált, mint rendesen, mikor valami rendetlenség miatt intést kapott. Testvérei tudni akarták, hol sétált, de Klárika boszusan felelt s néhány perc múlva már valamennyivel összeveszett. Ez máskor is gyakran megtörtént, úgy hogy a többi gyermekek legjobban szerették, ha Klárika nincs köztük, ami bántotta, boszantotta Klárikát, de azért nem jutott eszébe, hogy ennek leginkább ő maga az oka, mert mindig heves, türelmetlen volt kisebb testvérei iránt, semmit sem tett meg a kedvökért.

A legkisebbik testvér, a három éves Janika most is oda sietett s hizelkedve kérte:

— Klárika, mesélj nekem valamit!

— Nincs kedvem. Menj a mamához.

— Mamácskának dolga van, felelt a fucska félénken.

De ez az ok sem hatott, Klárika eltolta magától a kis fiut és folyvást csak a tündérére gondolt. Alig várta, hogy lefekhessék és megkapja azt a bűvös rózsát.

Végre lenyugodott mindenki s Klárika, ki egy kis szobában külön aludt, nyitva hagyta az ablakot és leste, mikor jön a tündérke az ígért ajándékkal. Csupa izgatottság miatt nem tudott aludni, de nem is akart, mert remélte, hogy meg fogja látni a titkos látogatót. A hold fényesen megvilágította a szobát, s Klárika egy pillanatra sem fordította el tekintetét az ablaktól... várta... várta és végre elaludt.

tét az ablaktól... várta... várta és végre elaludt.

Másnap még alig hajnalodott s Klárika már fölébredt. A legelső, amit megpillantott, egy piczike kis rózsabimbó volt párnája szélén. A tündérke tehát beváltotta szavát, elhozta a bűvös ajándékát.

Gyorsan felöltözött s a bűvös rózsát, hogy valamikép el ne veszítse, gondosan odatűzte ruhájára. Aztán nagy örömmel sietett a kertbe, járt-kelt jobbra-balra s már jó későcskén tért vissza a házba. Mamája éppen a reggeli készítésével foglalkozott, ami rendesen Klárika munkája volt. Klárika odalépett, egészen közel, úgy hogy majdnem érintette a mamát; de ez nem látott, nem vett észre semmit.

— Ugyan hol késik ma Klárika, szólt a mama türelmetlenül. Ennyire elaludni! Mariska, mondd Klárikának, hogy siessen az öltözéssel, már kiosztom a kávé s ő még sincs itt.

— Kedves mama, Klárika nincs szobájában; az ajtó nyitva van, de nincs bent senki.

— Ez sajátságos! Hiszen én már régóta fenn vagyok s nem láttam sem az udvaron, sem a kertben. Hová lehetett?

Klárika mindezt hallotta, mert ott járt-kelt a többiek közt; nem lehetett kétsége, hogy igazán láthatatlan lett.

— Pompásan fogok mulatni! gondoló.

A mama és a gyermekek leültek az asztal körül a reggelihez; a gyermekek jóízűen itták a kávé, de a mama nyugtalan volt s aggódva mondá:

— Ugyan hol jár az a Klárika!

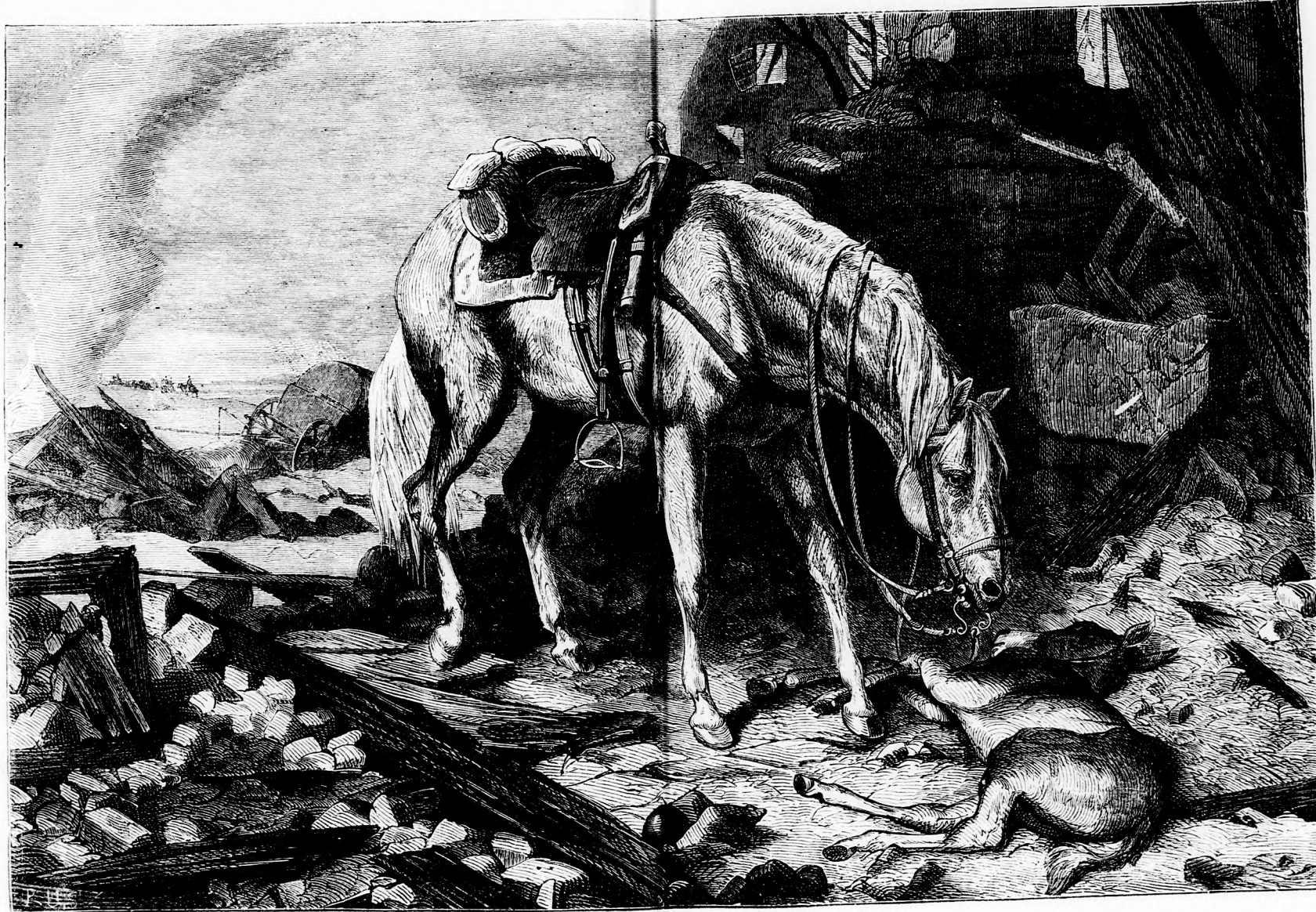
Senki sem tudhatta s ez nagyon mulattatá Klárikát. És amint ott járt-kelt láthatatlanul, észreveszi, hogy a kis Janika és Béla valamit suttognak; azonnal megleste. Janika nagy komolyan sugta Bélának:

— Tudod, Béla... talán a farkas ette meg Klárikát, mint abban a mesében, amit tegnap mondtál.

— Ha úgy volna, akkor kérném mamácskát, adj nekem a Klárika ágját; abban olyan jó feküdni!

Szegény Klárika! halálosan elsápadt, szemei megteltek könnyekkel. Tehát nem szeretik őt testvérei, nem sajnálnák, még ha a farkas is széttépné! Ezt bizony keserves volt hallani. A következő perczben azonban erőt vett a harag Klárikán s már-már meg akarta verni Bélát: de még idején eszébe jutott, hogy

hiszen most láthatatlan, nem szabad magát elárulnia; beírte tehát azzal, hogy Bélát gonosz testvérnek, rossz fiúnak ne-

BUSULÓ ANYA. (Lásd a 94 lapon.)

vezte titokban. A csészékben párologó illatos kávé azonban felkelté Klárika étvágását is. Letörölte könyeit, odalopózott

Mariska háta mögé és láthatatlanul elcsente előle a kalácsdarabot. Mikor a kis Mariska hozzá akart fogni az evéshez, nem volt kalácsa.

— Mamácskám, kérek kalácsot; én nem kaptam!

— Dehogy nem! Adtam neked is. Már megetted?

— Nem ettem még semmit, mamácskám! Talán a fiúk közül valamelyik elcsente.

— Én nem! Én sem, én sem! kiálták a fiúk.

Már-már nagy háboru volt kitörőfélben a kalács miatt, midőn a mama azzal vetett véget a dolognak, hogy új darab kalácsot adott Mariskának.

Klárika, ki láthatatlanul mindezt hallotta, igen jól mulatott s alig bírta elfojtani kacagását. Azután Jenő háta mögé ment s ennek csészéjébe mártotta a Mariskától elcsent kalácsot. E közben egy csöppet

ráejtett Jenőnek az orrára s innen a fehér kabátjára.

— Jaj, az orrom ... a kabátom! kiáltá Jenő.

— No mi baj? Mi történt?

— Valami forró esett az orromra, meg a kabátomra!

— Igen, mert nem tudsz vigyázni! szólt a mama szigoruan. Ilyen nagy fiu s nem tudja kávéját meginni a nélkül, hogy arczát, ruháját be ne mocskolja!

Szegény Jenő szégyenkezve elhallgatott, bár meg nem foghatta, mikép történt ez a dolog? Klárrika pedig pompásan mulatott s úgy találta, hogy valóban nagyon kellemes dolog láthatatlannak lenni.

Reggelizés után a gyermekek, szünidő levén, kísétáltak a kertbe és játszottak; Klárrika eltünésével nem igen törődtek, nem is bánták, hogy nincs ott a játéknál, csak a kicsi Janika emlité egyszer:

— Hát Klárrika nem jön többé haza?

— Én bizony nem bánom, ha nem is jön többé haza. Megleszünk nélküle is, talán még jobban, szólt Béla.

Béla nagyon hirtelen természetüficzó volt s amit gondolt, mindig meg is mondta őszintén. Az igaz, hogy sokszor megbánta, mert bizony gyakran mondott olyat, hogy később maga is röstelte. Most is így folytatta tovább:

— Ugy-e, sokkal jobban mulatunk, ha nincs köztünk Klárrika? Vele mindig csak veszekedés és pörpatvar van.

— Az igaz, tevé hozzá Jenő. Mindig azt kívánja, hogy az ő kedve szerint tegyünk mindent, ő pedig semmit sem tesz a mi kedvünkért; aztán a legkisebb dologért is mindjárt haragoskodik, durva

szavakat mond; parancsolgat s azt szeretné, ha minden csak az övé volna. Én bizony nem bánom, hogy nincs itt.

— Magam sem, szólt a jószívü Mariska. De azt mégsem akarnám, hogy valami baja legyen; nem kívánok neki rosztat.

— No, hiszen azt mi sem kívánjuk, felelé Béla. Csak nekünk ne legyen többé bajunk vele.

Klárrika mindezt hallotta s nem hiszem, hogy életében valaha szerencsétlenebb lett volna, mint e pillanatban. A mit testvérei itt egymás közt beszéltek, az tagadhatatlanul mind igaz volt, de Klárrika soha sem gondolt eddig arra, hogy az ő indulatos, erőszakos magaviselete kellemetlen lehet a többieknek; azt hitte, hogy mivel ő a legidősebb, tehát a többiek kötelesek mindent eltűrni s e mellett mégis szeretni őt. Most azonban meggyőződhetett, hogy bizony nem szereti őt senki s nem sajnálják, akármi történnék vele. Ez nagyon fájt neki, mert máskülönben nem volt épen roszt szívü leányka; szomoruan távozott tehát testvéreitől, sietett ki a szabad mezőre s itt boszusan eldobta magától a bűvös rózsát, mely amint a fü közé esett, rögtön eltűnt. Klárrika most már megint látható volt, leült egy vén tölgy alá és boszusan, könyezve, mondá magában:

— Mondhatom, pompás ajándékot adott az az ostoba kis tündér ... azt hittem, nagyon mulatságos dolog lesz, ha láthatatlan vagyok ... no, mondhatom, gyönyörü mulatság volt! Mit kellett végig hallgatnom testvéreimtől! Egyik sem szeret, egyik sem banná, ha akár a farkas is széttépett volna!

Nem bírta elfojtani zokogását és sokáig sirdogálva hevert ott a fűben, elgondolkozva a fölött, ami történt. És egyszerre aztán ilyenféle gondolatai támadtak:

— Az igaz, hogy magam vagyok az oka, ha nem szeretnek . . . szegény kis Janikát tegnap is milyen durván ellöktem, mikor kért, hogy meséljek neki valamit . . . Mariskának a minap megczibáltam a haját, mert nem akarta helyettem megírni a földadványomat . . . Bélának meg a labdáját bedobtam a vízbe, mikor nem akarta azt játszani, amint én . . . nem csoda, ha nem szeretnek . . . ha jobban mulatnak, mikor nem vagyok közöttük . . . De hátha ezentul máskép lenne . . . ? Ha jóvátenném, a mit eddig hibáztam, ha igyekezném megnyerni szüleim, testvéreim szeretét . . . talán lehetséges . . . igen, megkísértem!

Gyorsan fölugrott és sietett vissza a házba. Testvérei látták, de mint rendesen, most sem igen törődtek vele, hanem folytatták játékukat. A mama kissé megpi rongatta, hogy korán reggel annyira elkószált a háztól; de Klárrika, a helyett, hogy durezás arcot csinált volna, mint eddig szokott, most szeliden bocsánatot kért s a jó mama természetesen megbocsátott és azonnal behozatta neki reggeli kávéját.

Klárrika e naptól fogva teljesen megváltozott, alig lehetett ráismerni a régi akaratos, erőszakos leánykára; most szives, nyájas volt mindenkihez, iparkodott megtenni, amit mások kívántak, sőt maga is kigondolta, mi okozhatna örömet szüleinek és testvéreinek. Persze, ez nem ment mindjárt nagyon könnyen; sok idő telt

belé, sokszor vissza-vissza esett régi rossz szokásaiba, de addig-addig iparkodott legyőzni hibáit, míg végre sikerült s néhány hét múlva senki sem ismert volna reá a régi Klárrikára. Nyájas, szives, figyelmes volt, kis testvérei iránt türelmes, jószívü s ha néha akaratlanul mégis nem jól tett valamit, oly őszintén kért bocsánatot, hogy lehetetlen volt rá haragudni.

A mama észrevette a nagy változást s nem tudta, minek tulajdonítsa; de akármi volt az oka, csak örülhetett neki s most már nagyon ritkán történt, hogy pironogatta Klárrikát; ellenben annál többször megdicsérte. Hát még testvérei! ezek egy pillanatig sem tudtak meglenni Klárrika nélkül; akár valami bajuk volt, akár örömmük, mindnyájan legelőször is Klárrikához futottak, valóságos kis mama volt közöttük, amint illik is az ilyen legidősb leánytestvérnek. Ugy szerették mindnyájan, hogy akárhányszor majd megfojtották ölegetéseikkel s ha csak egy félórára távol volt a háztól, már busultak utána.

Azt lehetne hinni, hogy most már aztán Klárrika egészen boldog volt. Nem bizony, épen nem. Láta ugyan, tapasztalta, hogy szülei, testvérei most jobban szeretik, mint régente; de minduntalan eszébe jutott, mit hallott akkor, midőn láthatatlanul megleste testvérei beszélgetését. Sokszor gondolt ilyenformát:

— Ki tudja, mit beszélnek felőlem most is, mikor nem vagyok közöttük! Ha láthatatlanul lehetnék közelükben, talán most is olyan keserű dolgokat kellene hallanom, mint akkor . . .

Az ilyen gondolatok gyakran elbusították s ez nagy büntetés volt hajdani

rosz magaviseleteért; akárhogy törte a fejét, nem tudta módját ejteni, hogy ezeket a szomorú gondolatokat kiüzze a fejéből.

Körülbelől egy esztendő mult el ilyenképen s egy szép nyári estén Klárrika ismét kint sétált a tündérforrás mellett. Megállt a forrásnál s eszébe jutott találkozása a kis tündérkével.

— Mégis csak rossz ajándék volt az a bűvös rózsza, gondolá magában. Azóta nem tudok megnyugodni . . . mindig szeretnék ismét láthatatlan lenni, hogy megint megleshessem testvéreimet, mikor nem is gyanítják . . . pedig többé nem kapok olyan bűvös rózsát.

— De igen . . . ha kívánod, holnap reggel találsz egyet az ágyadon. De az lesz az utolsó, többet nem kapsz soha sem!

E szavakat egy vékonyka hang mondotta s Klárrika, amint meglepetve körülnézett, észrevette a forrás szélén a tavalyi kis tündérkét. Megörült, de kissé meg is ijedt, mert hamarjában nem tudta: kívánja-e ismét azt a bűvös rózsát vagy sem . . . mert hátha megint csak olyanformát fog hallani, mint első ízben?

— Oh, kedves tündérke, mondá, nagyon szeretném még egyszer megkísérteni . . . de hátha ismét megbánom, mint tavaly . . .

— Hja, arról már nem tehetek. Gondold meg jól s ha kívánod, szólj szaporán, mert épen a tündérkirálynőhöz megyek. Ha kell, kérek tőle egy bűvös rózsát s holnapra megkapod.

Klárrika nem birt ellenállani s gyorsan azt felelte, hogy igenis, kívánja még egyszer.

— Jól van, meglesz! felelt a tündérke és ezzel hirtelen eltűnt.

Másnap reggel Klárrika csakugyan ott találta ismét párnáján a piczike bűvös rózsát. Felöltözött, hajába tűzte a rózsát és ismét láthatatlan lett. Meg akart győződni, valjon igazán láthatatlan-e megint, kiment a kertbe, az udvarba, közeledett több emberhez s meggyőződött, hogy csakugyan nem látják. Ekkor visszatért a házba, hol a mama épen a reggeli kiosztásával volt elfoglalva. A mama épen kérdezé:

— Gyerekek, nem láttátok Klárrikát? Csodálom, hogy még nem jött elő; rendesen olyan pontos!

Mariska rögtön fölugrott és szaladt Klárrika szobájába; de ott nem talált senkit s ijedten tért vissza.

— Klárrika nincs szobájában, kedves mama. A kertben sem láttam, az udvaron sincs . . . hová lehetett?

— Istenem, hová lett Klárrika! Klárrika! Jöjj elő Klárrika! kiálták Jenő, Béla és Janika egyszerre.

A gyermekeknek nem volt maradásuk; ott hagyták a jó reggelit és nyugtalanul járták be a házat és környékét; de hasztalan, Klárrikát nem látták s busan tértek vissza a szobába. Csak a mama volt kissé nyugodtabb és biztatá őket:

— No, no, csak ne ijedjete meg annyira; hiszen Klárrika okos leányka, tud magára vigyázni s nem hiszem, hogy valami baja esett volna. Bizonynal korán reggel kísétált a mezőre, nem tudja hány az óra s ezért késik. Itt lesz nem sokára, meglássátok.

— Oh, én addig enni sem tudok, míg Klárikát nem látom, szólt Jenő még mindig aggódva. Nekem csak úgy ízlik a reggeli, ha vele megoszthatom.

— És mit csinálnánk egész nap, ha Klárrika nem volna? szólt Béla. Hiszen nélküle nem tudunk se tanulni, se játszani!

— Oh, csak már itt volna! Csak valami baja ne essék! kiálták mindnyájan.

Klárrika láthatatlanul hallotta mindent s majd elárulta magát, majd hangosan fölkiáltott örömeiben. Most már meggyőződött, hogy valóban őszintén szereti őt mindenki, hogy egész szomorúság van a házban, ha csak egy kis időre is eltűnik. Soha sem volt boldogabb, mint e pillanatban.

Sietett ki a kertbe, ott eldobta a bűvös rózsát s ismét láthóvá vált. Néhány perc múlva már bent volt a szobában, hol testvérei majd megfojtották, annyira összeölegették.

E naptól fogva Klárrika boldogan élt szülei és testvérei körében. És többé nem kívánta bírni a bűvös rózsát, mert jól tudta, hogy őt mindenki szereti s titokban is csak jót beszélnek róla testvérei. A leczkét azonban, melyet a bűvös rózsza által kapott, soha sem felejté el s most elbeszélte nektek, hogy ti is okujatok rajta.

GERGELY BÁCSI.

EBÉD után Gergely bácsi Szundikált,
Azonban egy szemtelen légy Neki állt,
S minduntalan orra körül Muzsikált.

Muzsikált, sőt rá is szállott Csöndesen;
Egyet kettőt nagyot esipett Mérgesen,
S Gergely bácsit fölébreszté Rendesen.

Gergely bácsi türe a míg Lehetett;
Hanem egyszer nagy méregbe Jöhetett,
Mert e méreg a dongó vég-Perceze lett.

Intő jelül ottan látszik Egy helyen
Mire jut a tolakodó Szemtelen.
Nem jut annak senkitől sem Kegyelem!

GÓLYAVERSENY.

(Képekkel a 84. és 85. lapokon.)

SZÉP meleg nyári délután volt, mikor egy nagy gólyatársaság együtt ült a tó partján s kedélyesen csevegett. Elbeszélgette mindegyik a maga kalandjait, de hát ezek bizony mind egyformák voltak s utoljára is beleuntak. Hosszas hallgatás után egyszerre megszólalt a legöregebbik közülök:

— Mondok valamit, atyafiak. Nagy földet bejártam már s láttam, hogy mindenütt szoktak különféle multságokat rendezni, versenyeket, melyekben nagy dicsőség éri a győztest. Mit gondoltok? Hátha mi is rendeznénk egy ünnepélyt, és valami érdekes versenyt? Birkózást nem igen lehet, ehhez nem értünk; röpdülni a többi madarak is tudnak, — de olyan hosszú lába nincs egyiknek sem, mint nekünk. Rendezzünk tehát futóversenyt s a kik közülünk a legjobb futók, álljanak ki a sikra.

— Éljen! Nagyon jó lesz! kiálták mindnyájan.

Egyhangulag elfogadták az indítványt s a bölcs öreget megbízták a rendezéssel. A fiatalok, kik versenyezni akartak a dicsőségért, naponként gyakorolták magukat és készültek a nagy napra; az öreg pedig hirnököket küldött szét minden irányban, hogy vendégeket hívjanak a nagy ünnepélyre. Szentül megfogadták, hogy bátran jöhet mindenki, nagy és kicsiny, nem lesz senkinek bántódása, még azoknak sem, akik különben ellenségei a gólya-familiának.

A nagy napon tehát mindenfelől özönlött a sok vendég, kíváncsian a ritka multságokra; eljöttek nemcsak a madár-atyafiak, hanem még a denevér, sőt még a béka is, bizván az ígéletben, hogy a gólyák nem fogják megenni.

Mikor már együtt volt az egész közönség, megválasztották pályabírónak a

struczot s a versenyzők beléptek a sorompóhoz. Hárman voltak: Füligláb, Nyakigláb és Hosszuláb. A strucz egymás mellé állítá őket s aztán pisztolylövessel jelt adott az indulásra.

Megindultak, nagy reményekkel mindenik. Eleinte meglehetősen egymás mellett haladtak s ha valamelyik néhány lépéssel előbbre jutott, a nézők biztatására, kiáltozására a másik kettő megfeszíté erejét s mindjárt utólérte; olyanokat léptek hogy szinte hasra feküdtek s bámulatos gyorsasággal jutottak előre. De a pálya közepén Hosszuláb már kezdett lankadni s hátramaradt néhány lépéssel; Füligláb és Nyakigláb még erősen szoritották egymást. Azonban Nyakigláb is mindinkább lankadott, szemei kidülledtek, száját kitévő, hogy lélezgethessen jusson s végső erőfeszítéssel igyekezett előretörni. De hasztalan; Füligláb érkezett be elsőnek s midőn a célhoz ért, a strucz elsütötte a pisztolyt és az egész közönség nagy éljenzéssel jutalmazta a győztest. Nyakigláb másodíknak érkezett, szegény Hosszuláb azonban messze hátramaradt s kimerülten dőlt a földre.

Nagy volt a Füligláb dicsősége az egész madárvilágban; még béka koma is tapsolt neki, de aztán sietett haza s ilyenformát gondolt:

— Jó hogy tudom, milyen sebesen tudnak szaladni; ezentul még jobban fogok vigyázni, mert ha egyszer Füligláb üldözőbe vesz, bizony soha sem menekülök meg előle.

BUSULÓ ANYA.

(Képpel a 88—89. lapokon.)

SZEGÉNY kis csikócska, bizony vége örökre! Nem fog többé vigan nyerítgetve futkosni réten mezőn, nem fognak látásán örvendezni kis fiuk, kik eddig szeliden simogatták s örültek, mikor már messziről hallották vigan szóló kis csen-

gője szavát. Milyen kellemes volt az élet a kis virgocznak, mennyire szerette mindenki — s most ott fekszik holtan a romok közt. S szegény anyja, a derék lovacska busongva nézi és nem tudja megérteni, mikép érhetette kicsikéjét ily szörnyű szerencsétlenség.

Ha jól megnézem a rajzot, könnyen megtudhatom, mikép történt a szomorú eset. Nyilván háboru van s az ellenség itt járt a falu közülében. A ló gazdája vitézül fegyvert ragadott, hogy a többi vitézekkel együtt védelmezze, házáat, faluját; megnyergelte lovát és elvágtatott a csatába. A kicsike csikó, mely eddig mindig hűségesen kísérte anyját, most nem mehetett utána, nem eresztették, mert hiszen egy kis csikónak nem vehetik hasznát a csatában s baj is könnyen érhetné ott. Maradt tehát szépen otthon, — de azért itt is utólérte a baj; a kegyetlen ellenség felgyújtotta, szétrombolta a falut, a csöndes kis házak közé rettenetes ágyugolyókat lövöldözött s ezek egyike megölte a szegény kis csikót is.

Mikor a csatának vége lett, az öreg ló visszatért régi lakása felé, látni kívánta kis fiát. Csak egymaga tért vissza... gazdája, ki rajta ült volt, hős küzdelem után elesett a csatában s ott fekszik most vérző sebekkel a mezőn. A hű paripa, mikor már gazdájának nem szolgálhatott, busan hazafordult, de otthon mily szomorúság várta! Régi kedves istállója leégett, az udvar tele romokkal s az egyik sarokban ott hevert holtan kicsi fia, a kis csikó!

Ott busul most fölötte és siratja... mert higyétek el, az állat is szereti ám nagyon az ő kicsinyeit s busul és szomorkodik, ha valamiszerencsétlenség által örökre elveszti őket!

A »KIS LAP« XIII. köt. 3-ik számában közölt képrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Merza Gizella, Bukovinszky Paula, Zákó Emma és Duchon Mariska, Vamzer Károly, Lovász Karola és Irma.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szües Lajos és András. A tréfás feladvány ügyes, de oly nagy tért foglalna el, a mennyit effélére nem számhatok, mert ez csak mellékes tréfa »Kis Lap«-otok czélja pedig az, hogy tanulságos olvasmányokat és rajzokat közöljön. Az újabbakban vannak közölhetők. — **Lakner Laczi, Schönfeld Arthur, Buday Emma, Neumann Gyula, Prandtner István, Iván és József, Karfunkel Károly.** A beküldött rejtvények részint nagyon rég ismeretesek, részint oly könnyűek, hogy megfejtésök kis olvasótársaitoknak semmi fejtörésbe sem kerülne. Probálkozzatok fogasabbat kigondolni. — **Mangold Flóra.** Örömmel olvastam soraidat, melyekből láttam, hogy a vizsgát mily szép sikerrel tetted le: szereti ezt Forgó bácsi hallani minden kis hívről. Munka után most kellemes a pihenés és szórakozás a kies B.-Füreden, nemde? Üdvözöllek — **Vamzer Károly, Nagy Matild és Jolán, Macher Ernő.** Nagyon is könnyűek. — **Bodó Lajos.** Meg fogom rajzoltatni. — „Az öreg házörző“, Rhéde. Szinte zavarba ejtik Forgó bácsit az annyira lelkes sorok s nem felelhet egyebet mint hogy szives üdvözlötlet küld mindnyájoknak! — **Haller Irma és Hermin.** Van köztük jó is, melyet megrajzoltatok. — **Boros Benyus.** A jó kívánságot köszönöm: de ilyesmit a saját lapomban nem közölhetek. — **Kollerffy M. és Róza.** Majd ha a hosszú téli esték beköszönnek, megint fog a »Kis Lap« szindarabot közölni. A rejtvények között jó is akad. — **Kraus Flóra.** Mindig szívesen veszem, ha irsz. Az egyik feladvány meg fog jelenni. — **Gutman Hermina.** Kívánságodat most rögtön nem teljesíthetem; de bizonytalanságára. — **Fejes Ilka.** Az újkis olvasót örömmel látom a többiek sorában. A rejtvény megfejtése nagyon ismeretes. — **Bakonyi.** Mind ismeretesek. — **Emőd Laczika.** Hogy olyan szorgalmas kis tanuló vagy és jutalmat is nyertél, az nagyon derék dolog. De a háborúról a »Kis Lap« nem közölhet tudósításokat, mert az nem nektek való olvasmány; hanem azért igazad van, hogy a vitéz törököknek kívánod a győzelmet. — **Bukovinszky Paulina.** Soraid nagy örömmre szolgáltak s büszke vagyok reád, mint kis híveim egyik leghívebbikére. Szép idő telt le azóta, hogy a »Kis Lap« első kötete megindult s hogy azóta egészen mostanig is mind a XIII. kötetten át hű maradtál hozzá s kedves szórakozást, okulást találtál benne, az Forgó bácsi számára a legédesebb elégtételül szolgál. Üdvözöllek!

A JÓ PAJTÁSOK.

EZEK ám a jó pajtások,
 Elmulatnak szépen,
 Mulatoznak órahosszat
 Két gombolyag-végen.

A kis czicza lenn a földön
 Gombolyagját állja,
 Mig fölülről ingerkedve
 Hus ránczigálja.

Igy megy ez, míg a dadája
 Enni invitálja,
 Kis Huska kap kalácsot,
 Tejet a cziczája.